

BELGIAN

ART ARCHITECT

FRANCIS D'HAENE IS EEN RONKENDE NAAM ONDER NEW YORKSE INTERIEURARCHITECTEN. DE BELG TEKENT AL VIJFTIEN JAAR PRESTIGIEUZE WONINGEN, LOFTS EN GALERIES VOOR DE WHO'S WHO VAN DE KUNSTWERELD. MET DANK AAN ZIJN BELGISCHE VRIENDEN VINCENT 'PAIN QUOTIDIEN' HERBERT EN KUNSTHANDELAAR CHRISTOPHE VAN DE WEGHE. 'WIE IN NEW YORK WIL TONEN DAT HIJ RIJK IS, MOET MOULURES STEKEN.'

TEKST: THIJS DEMEULEMEESTER

Een villa van 650 m² in de Hamptons. Een loft én een paar appartementen downtown. Een stek voor de directeur hedendaagse kunst bij Christie's. En een appartement voor zijn concullega bij Sotheby's. 'Toeval hoor, ze weten het niet van elkaar', lacht Francis D'Haene in plat West-Vlaams. 'Vergeef me mijn taal, ik spreek bijna geen Nederlands meer. Zelfs mijn vrouw is Amerikaans.' Hoe hij twintig jaar geleden in New York belandde? 'Met mijn valies,' grapt hij. 'Nee, serieus, ik wou in 1991 eigenlijk drie maand stage lopen, maar ik ben nooit meer teruggekeerd. Vincent Herbert, een oude klasmakker die nu CEO is van Le Pain Quotidien, woonde er toen ook al. Hij bood me onderdak aan. Ik mocht in zijn living kamperen, tot zijn vrouw het op haar heupen kreeg en me buitenkeilde. Hij is later wel een goede klant geworden: ik mocht zijn buitenhuis in de Hamptons tekenen.'

Tussen 1991 en 1996 werkte hij freelance voor verschillende architecten. En niet de minsten: Mark Zeff tekende onder meer het Hard Rock Hotel, het appartement van Hilary Swank en de bureaus van het modelabel Theory. Marc Charbonnet ontwierp het appartement voor Michael J. Fox, samen met D'Haene. 'Dat was dankbare praktijkervaring. In 1996 startte ik mijn eigen bureau D'Apostrophe. Ik begon klein met één administratief medewerker in een kantoorje op Broadway. Na

Huis van de bekende kunstverzamelaar Stellan Holm in de New Yorkse Upper East Side. Rond de 'EM Table' staan twee 'Direction'-stoelen van Jean Prouvé. Naast de 'Papa Bear'-fauteuil van Hans Wegner: twee zwarte lampen van Serge Mouille.

meter hoge
 mer met de
 4 Bigfoot'-tafel,
 -Chairs' van
 Wegner voor
 Hansen en de
 and'-lamp van
 o Munari voor
 se. Rechts
 loek van
 Brooks.

‘PROUVÉ IS NOG ALTIJD IN.
 IK VIND HET SOMS
 VEREDELDE SCHOOLMEUBILAIR.’

vijftien jaar staat de teller op tien personeelsleden. Voor sommige klanten zitten we al aan het tweede of derde project. Na hun appartement vragen ze me ook voor hun kunstgalerie of buitenverblijf in de Hamptons. Een goed teken, als het vertrouwen blijft.’

BELGIAN CONNECTION
 Francis D’Haene is de zoon van een glashandelaar (Mirodan) uit Kortrijk. In het familiebedrijf

stappen wilden zijn broer, zus en hijzelf niet. Ze kozen allemaal een kunstzinnig parcours: zijn broer is componist. Zijn zus werkt in de artistieke sector. Na zijn internaat in Brugge – waar hij onder meer Vincent Herbert leerde kennen – studeerde hij interieurvormgeving in Sint-Lukas Brussel. ‘Een internationale carrière had ik toen zeker niet voor ogen. Maar New York sprak me altijd wel aan. Ik was er ook al vaak geweest. Dat van die American Dream klopt echt: in New York is alles mogelijk, als je er maar hard genoeg voor werkt. Het maakt niet uit wat je leeftijd, achtergrond of nationaliteit is. Wie risico’s durft te nemen, wordt ervoor beloond. In België ligt dat toch moeilijker.’ American Dream of niet, de ‘Belgian Connection’ is toch niet verwaarloosbaar in zijn carrière. Voor de Belgische kunsthandelaar Christophe Van de Weghe, een topspeler in de ‘secondary art market’ in New York, mocht hij in 1997 een appartement inrichten. ‘Niet slecht als derde realisatie ooit,’ aldus D’Haene. Van de Weghe werkte toen nog voor galeriehouder Larry Gagosian, waar hij zich ontpopte als een van de topverkopers met een eigen chauffeur. In 1999 opende hij zijn eerste eigen galerie op Masidon Avenue. ‘Via Christophe heb ik veel mensen leren kennen. Geregeld komen klanten en collega’s over de vloer in zijn privéwoning. Dat doet de bal rollen. Ik kreeg plots veel opdrachten van jonge mensen uit de kunstwereld.’ Stel-

Volgens REM-zanger Michael Stipe is Holms woning de coolste die hij kent. De fauteuils en de sofa tekende Jean Royère. In het midden: de 'Guéridon Bas' van Jean Prouvé (Vitra). De staande lamp is van Serge Mouille.

D'Haenes klanten zijn trouw: na het appartement volgt vaak de kunstgalerie, het buitenverblijf en de kantoren.

lan Holm bijvoorbeeld. Hij runt een galerie op Madison Avenue, ingericht door – inderdaad – Francis D'Haene, waar hij onder meer Jeff Koons en Damien Hirst verkoopt. Holm woont in een huis van 450 m² dat D'Haene compleet verbouwde. Lambriseringen in Braziliaans hout, gebleekte eik, kalksteen: onze landgenoot koos voor discrete, warme materialen die van het appartement een woning en geen kunstgalerie maken. Opdracht geslaagd, want Michael Stipe, kunstkenner en frontman van het voormalige R.E.M., noemde Holms huis ooit 'de coolste woning van New York'. Na Van de Weghe en Holm volgden nog onder meer de Calder Foundation, Dominique Lévy, Marc Jancou en Per Skarstedt: allemaal grote namen in de internationale kunstwereld. 'En dan vergeet ik er nog een paar,' voegt D'Haene er fijntjes aan toe. Maar er is ook een wishlist:

'Als er één persoon was die me altijd mocht bellen, was het wel Steve Jobs.'

MOEILIJKE KLANTEN

Appartementen inrichten voor kunstpauzes: het klinkt gemakkelijker dan het is. 'Zo'n woning is altijd een evenwichtsoefening tussen een huis en een ontvangstruimte. De kunstwerken moeten goed tot uiting komen, maar het geheel moet wel leefbaar blijven voor een gezin. Doorgaans zijn kunsthandelaars moeilijke klanten. Ze hebben duidelijke ideeën over hoe een woning er moet uitzien. En ze zijn altijd omringd door mooie kunstwerken en knappe interieurs van klanten. Dus hun woning mag niet onderdoen. Het moet een visitekaartje van goeie smaak zijn. Hun sterke eigen mening moet bovendien rijmen met die van hun vrouw. En vaak zijn er ook kinderen in het spel. Allemaal factoren die enorm vertragend werken.' De kunstkeuze laat D'Haene aan de eigenaars over, maar voor de meubels gaat hij wel geregeld samen shoppen in galleries, op veilingen en in meubelwinkels. 'Sinds de grote veilinghuizen designveilingen van 'mid century' ontwerpers organiseren, is dat meubilair populair bij mijn cliënteel. Sommigen zijn designverzamelaars en hebben een mooie collectie van Prouvé, Perriand en consorten. Ik probeer meestal een mix te maken van hedendaagse, mid century en antieke stukken. Prouvé is nog altijd in trek, ook al is zijn werk onbetaalbaar en cliché geworden. Ik vind het soms veredeld schoolmeubilair. Ik merk dat verzamelaars almaar meer hedendaagse limited editions kopen van bijvoorbeeld de Campana's of de Bouroullecs. Ook

bij Galerie Creo in Parijs vind ik wel eens mijn gading. Al tikt de rekening daar ook aardig aan.'

Recentelijk begon D'Haene ook met projecten 'from scratch': hij neemt afbraak, constructie, planindeling, vergunningen, ontwerp, materiaalkeuzes, inrichting, bemeubeling én afwerking volledig voor zijn rekening. 'Dat is gemakkelijker voor de klant: hij heeft dan maar één aanspreekpunt. En wij moeten dan niet samenwerken met een resem aannemers.'

'Minimaal maar niet minimalistisch', omschrijft D'Haene zijn stijl zelf. 'Een simpele vormgeving, maar zonder te vervallen in het superstrakke van John Pawson of Claudio Silvestrin. Dat is onleefbaar. Ik creëer warmte door de natuurlijke materialen zoals hout, steen en wol. Elk project is uniek: we zijn geen copy-paste-interieurarchitecten, zoals er zoveel zijn in New York. Ik vraag klanten altijd om foto's uit woonmagazines te scheuren. Je smaak onder woorden brengen, is soms moeilijk. Ik pas mijn stijl aan de klant aan. Maar het resultaat moet wel modern blijven. Dat lijkt evident, maar is het niet. 85 procent van de mensen in New York woont nog in een hyperklassiek interieur. Een traditioneel huis is hier een statussymbool. Als je wil tonen dat je rijk bent, moet je moulures steken.'

Of D'Haene nog terugkomt naar Europa? Onlangs richtte hij enkele woningen in Parijs in voor toplui uit de Franse kunstwereld. In België had hij nog geen enkele werf. 'Ik ben al te lang weg, vrees ik. Nu nog een Europese afdeling openen, zie ik niet meer zitten. Het reizen is te zwaar, ik ben getrouwd met een Amerikaanse die een eigen kinderkledingbedrijf heeft en ik heb drie kinderen. Het zal voor een ander leven zijn.'

www.dapostrophe.com